Előjelek

12. lecke, 2. negyedév, 2025. június 14-20

Szombat délután, június 14.

Emlékezetes szöveg:

„Mert nem félelemnek lelkét adott nékünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. 2Timóteus 1:7

Amikor Isten olyan fontos intéseket küld az embernek, hogy az ég közepén szálló szent angyalok által hirdetett üzenettel ábrázolja, akkor mindenkitől, akinek értelmet adott, megkívánja, hogy figyeljen az üzenetre. A fenevad és képe imádásáért járó félelmes büntetés (Jel 14:9-11) késztessen mindenkit a próféciák szorgalmas kutatására. Mindenkinek meg kell tudnia, mi a fenevad bélyege, és miként kell elhárítani. De a sokaság elfordítja fülét az igazság hallásától, és a mesékre figyel. Pál apostol a végső idő felé tekintve kijelentette: “Lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik” (2Tim 4:3). Ez az idő már itt van. A tömegeknek nem kell a Biblia igazsága, mert keresztezi bűnös, világot szerető szívük vágyait, Sátán pedig gondoskodik a nekik tetsző tévedésekről. NK 529.1

De Istennek lesz egy népe a földön, amely minden tanítás normájának és minden reform alapjának a Bibliát és csakis a Bibliát tartja. A tudósok nézetei, a tudomány következtetései, a többség hangja, az egyházi zsinatok hitvallásai és határozatai — amelyekből oly sok és sokféle van, mint az általuk képviselt egyházakból — külön-külön és együttvéve sem tekinthetők bizonyítéknak egyetlen hitpont mellett, sem ellen. Mielőtt bármilyen tantételt vagy előírást elfogadnánk, kérdezzük meg, hogy mit szól hozzá az Úr! NK 529.2

Vasárnap, június 15.

Dániel 2 és a történeti próféciamagyarázat

Olvassa el Dániel 2:31–45. Mi volt Nabukodonozor álma, és hogyan értelmezte azt Dániel?

A bukott királyságokat, a még létező királyságokat és a még eljövendő királyságokat, amelyek törvényei Isten népét érintik, Dániel és János, a Jelenések írója is képi formában örökítette meg.

Nebukadneccar, az ókori Babilon királya, aki királyságának fennmaradásáról tanakodott, álmában négy fémből álló hatalmas szobrot látott. Fejét „arany" alkotta, mellkasát és karjait „ezüst", combjait „réz", lábait „vas", lábfejeit pedig „vas és agyag keveréke". Dániel a látomást így értelmezte a királynak:

A nagy szobor négy fémje, akárcsak a négy fenevad, négy király egymást követő uralkodását szimbolizálja. A vasból és agyagból készült lábak (jobb és bal) nyilvánvalóan a királyok két csoportját (jobboldaliak és baloldaliak) jelképezik az ötödik korszakban – abban az időben, amikor a Mennyek Istene „felállít egy királyságot, amely soha nem lesz elpusztítva". A lábujjak természetesen a jobb- és baloldaliak mindkét csoportjában a királyok sokaságát jelzik.

„E királyok napjaiban [nem utánuk, hanem a nagy szobor lábait és lábujjait szimbolizáló királyok napjaiban] a mennyek Istene" – mondja Dániel, felhívva a figyelmet a királyság kezdetére – „létrehoz egy királyságot, amely soha nem lesz elpusztítva: és a királyság nem kerül más nép kezébe, hanem [a királyság] összetöri és elpusztítja mindazokat a királyságokat, és örökké fennmarad." Dániel 2:44. Így látjuk, hogy míg a mi korunk nemzetei (amelyeket Dániel 2:41, 42-ben a nagy szobor lábai és lábujjai szimbolizálnak) még léteznek, az Úr felállítja azt a királyságot, amellyel megdönti őket. Akkor ezt fogják mondani: „A világ királyságai a mi Urunk és az Ő Krisztusának királyságai lettek, és Ő uralkodni fog örökkön örökké." Jelenések 11:15.

Mi üti le a szobrot? Nem az a kő, amelyet Dániel kinyilatkoztat, és amely szimbolizálja az Isten országának helyreállítását? Ne feledjük azt sem, hogy a szobrot csak akkor üti le a kő, miután azt (a követ) kéz nélkül kivágták a hegyből, és utána megnő és betölti a földet, így maga is hegygé válik. Ezen igazság magyarázatára Ézsaiás próféta hozzáteszi:

„És az utolsó napokban meglesz, hogy az Úr házának hegye a hegyek tetején áll, és a dombok fölé emelkedik, és minden nép oda áramlik. És sok nép megy és mondja: Jöjjetek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házába; és ő megtanít minket az ő útjaira, és mi az ő ösvényein járunk; mert Sionból megy ki a törvény, és Jeruzsálemből az Úr szava." Ézsaiás 2:2, 3.

Így, ahogy a kő, amely természetfeletti módon kivágatott egy hegyből, természetfeletti módon egy másik hegygé válik, majd betölti az egész földet, úgy tárul fel a prófécia történelmivé válásának folyamata: hogy a kő (abban, hogy növekedni fog) szimbolizálja az első gyümölcsöket a királyságban; hogy a csecsemő királyság a 144 000 „Isten szolgájával" kezdődik (Jelenések 7:3); hogy következésképpen a laodiceai egyház (mivel ez az utolsó, amelyben a búza és a konkoly keveredik, és ezért az, amelyben a búza, az első gyümölcsök, a 144 000, betakarításra kerül) szükségszerűen az a hegy, amelyből a kő, a királyság első gyümölcse, kivágásra vagy kivételre kerül.

Továbbá látható, hogy az, hogy „kéz nélkül kivágták" őket emberi segítség nélkül, nyilvánvalóan arra utal, hogy az angyalok gyűjtik össze őket; hogy növekedésük, amint azt a kő növekedése is mutatja, a második gyümölcsök összegyűjtésének eredménye, amelynek következtében a hegy, vagyis a királyság betölti a földet; és hogy ez a természetfeletti mű, a kő kivágása, a királyság magját képező 144 000 kiválasztása, az egyház megtisztulása.

Végül, mivel a kő, mint láttuk, kivágásra kerül – a csecsemő királyság felállítása – „ezeknek a királyoknak a napjaiban" (a lábujj-királyok) idején, nem azok után, és mivel a 144 000 „Isten szolgája" a Sion hegyén áll (Jel 14:1), ebből egyértelműen következik, hogy a kő királyság kezdetben a Szent Földön jön létre, míg a lábujj-királyok még léteznek.

Kétségtelen tehát, hogy a 144 000 ártatlan Isten szolgája (Jelenések 14:5), akik Isten kormányát alkotják kezdetben, a kő, amely megüti a szobrot, és amely később nagy hegygé válik, amely betölti az egész földet, közreműködnek minden földi kormányzat végső megdöntésében. Ennek megfelelően tehát, ki másról lehetett volna akkoriban az egész világon, ki másról, mint róluk, hogy ezt írják:

„...ők csodált emberek;...nagy nép és erős; nem volt hozzájuk hasonló, és nem is lesz többé, sok nemzedékekig." Zak. 3:8; Joel 2:2.

Hétfő, június 6

A fenevad képének imádása

Olvassa el Dániel 3:1–12. Milyen jelentőséget lehet találni abban a tényben, hogy a szobor teljesen aranyból volt, és hogy a király megkövetelte, hogy imádják?

A király elismerte Isten hatalmát. Így szólt: “Bizonnyal a ti Istenetek, ő az isteneknek Istene... és a titkok megjelentője.” Ezt követően Nabukodonozor egy ideig félte Istent, de szíve még nem szabadult meg a hatalmi becsvágytól és önfelmagasztalástól. Az uralkodását kísérő jómód büszkeséggel töltötte el. Később már nem tisztelte Istent. Visszatért a bálványimádáshoz, és még lelkesebben, még vakbuzgóbban gyakorolta. Ezek a szavak: “Te vagy az aranyfej”, mélyen belevésődtek a király emlékezetébe. Ezt a tényt és a bálványimádáshoz való visszatérését a birodalom bölcsei kihasználták, és azt indítványozták, hogy készíttessen egy szobrot, hasonlót ahhoz, amelyet álmában látott. Állítsa fel ott, ahol mindenki láthatja az arany fejet, amely a magyarázat szerint birodalmát jelképezi. PK 312.2

A királynak tetszett a hízelgő javaslat, és elhatározta, hogy megvalósítja. Sőt még tovább megy. A látott szobor mása helyett olyat csináltat, amely túlszárnyalja az eredetit. Az ő szobra nem csökkenő értékű anyagokból készül, hanem fejétől a lábáig aranyból lesz. Így szimbolizálja Babilont mint elpusztíthatatlan, teljhatalmú birodalmat, amely darabokra tör minden más országot, és örökké állni fog. PK 312.3

Nabukodonozor gazdag kincstárából csináltatott egy nagy arany szobrot, többé-kevésbé hasonlót ahhoz, amelyet álmában látott. Csupán az anyagában különbözött. Bármennyire hozzá is szoktak a káldeusok pogány istenségeik fényűző ábrázolásaihoz, soha azelőtt nem alkottak olyan impozáns és fenséges dolgot, mint ez a hatvan sing magas és hat sing széles csillogó szobor. Nem csoda, hogy abban az országban, ahol egyetemesen érvényben volt a bálványimádás, a Babilon dicsőségét, pompáját és hatalmát jelképező gyönyörű és felbecsülhetetlen értékű, Dura-mezei szobrot imádás tárgyává tették. Ennek megfelelően intézkedtek. Kiment a rendelet, hogy a felavatás napján azzal mutassa meg mindenki a babiloni hatalom iránti példátlan hűségét, hogy meghajol a szobor előtt. PK 313.1

Olvassuk el Dániel 3:17–18-at, a három héber fiú királynak szánt szavait. Mit tanít ez nekünk a hitről, és mit követelhet tőlünk néha?

A király hiába fenyegetőzött. Nem tudta eltéríteni őket a világegyetem Ura iránti hűségüktől. Atyáik történetéből megtanulták, hogy az Istennel szembeni engedetlenség következménye gyalázat, csapás és halál; és hogy az istenfélelem a bölcsesség kezdete, minden igazi boldogság alapja. A tüzes kemencét nyugodtan nézve így szóltak: “Oh Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked. Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh király kiszabadít minket.” Amikor kimondták, hogy Isten megdicsőül kiszabadításukkal, még erősebb lett a hitük, és Isten iránti feltétlen bizalomból, diadalmas bizonyossággal hozzátették: “De ha nem tenné is, legyen tudtodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállíttatál, nem imádjuk.” PK 315.1

A király haragja nem ismert határt. “Eltelék haraggal.” “Orcájának színe elváltozék Sidrák, Misák és Abednégó — a lenézett és fogoly nép képviselői-ellen.” Elrendelte, hogy a szokásosnál hétszer forróbbra fűtsék fel a kemencét. Megparancsolta hadserege nagyjainak, hogy kötözzék meg Izráel Istene tisztelőit és a halálbüntetést azonnal hajtsák végre rajtuk. “Erre ezek a férfiak alsó ruhástul, köntösöstül, palástostul és egyéb öltönyöstül megkötöztettek, és az égő, tüzes kemencébe vettettek. Amiatt azonban, hogy a király parancsolata szigorú volt és a kemence rendkívül izzó vala: azokat a férfiakat, akik Sidrákot, Misákot és Abednégót felvitték, megölé a tűznek lángja.” PK 315.2

A király figyelt trónjáról. Azt gondolta, hogy látni fogja a vele dacolok megsemmisülését. Diadalmas érzései azonban hirtelen megváltoztak. A hozzá közel álló előkelőségek látták, hogy a trónról felpattanva sápadtan mered az izzó lángokba. Főembereihez fordulva rémülten kérdezte: “Nem három férfiút vetének-e a tűz közepébe?... Ímé, négy férfiút látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennök, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé.” PK 315.4

Honnan tudta ez a pogány király, hogy milyen az Isten Fia? A Babilonban bizalmi állást betöltő héber foglyok életükkel és jellemükkel képviselték előtte az igazságot. Amikor számot kellett adni hitükről, ezt tétovázás nélkül megtették. Világosan és egyszerűen mutatták be az igazság alapelveit. Így tanítottak környezetüknek Istenről, akit imádtak. Beszéltek Krisztusról, az eljövendő Megváltóról, és a tűz közepén levő negyedik férfi alakjában a király felismerte az Isten Fiát. PK 316.1

Fontos tanulságokat kell levonnunk abból, ami a héber ifjakkal Dura mezején történt. Napjainkban Isten szolgái közül sokan fognak olyanok kezébe kerülni, akik Sátán ösztönzésére irigységgel és vallási vakbuzgósággal vannak tele. Jóllehet Isten szolgái semmi rosszat nem tesznek, mégis megalázzák és meggyalázzák őket. Különösen azok ellen gerjednek haragra, akik megszentelik a negyedik parancsolatban foglalt szombatot. Végül pedig egyetemes rendelettel halálra méltónak ítélik őket. PK 317.2

Az Isten népe előtt álló gyötrelmes idő olyan hitet igényel, amely nem ingadozik. Gyermekeinek meg kell mutatniuk, hogy imádatuknak Ő az egyedüli tárgya, és semmilyen áron, még az életük árán sem lehet őket rábírni arra, hogy akár a legkisebb engedményt tegyék a hamis imádat javára. A hűséges szív előtt — az örök Isten Igéje mellett — a bűnös, véges emberek parancsai elvesztik jelentőségüket. Az igazságnak engedelmeskednek, legyen bár börtön, száműzetés vagy halál a következménye. PK 317.3

A föld történelmének záró szakaszában az Úr nagyszerű dolgokat fog tenni azokért, akik rendíthetetlenül kitartanak az igazság mellett, mint ahogy azt Sidrák, Misák és Abednégó korában is tette. Aki a nemes jellemű héber ifjakkal járt a tüzes kemencében, ott lesz híveivel, bárhol vannak is. Állandó jelenlétével vigasztalja és támogatja őket. A nyomorúság idején — amilyen nem volt, mióta nép létezik — választottai szilárdan állnak. Sátán a gonoszság minden seregével sem tudja elpusztítani Isten leggyengébb szentjét sem. Angyalok, akiknek hatalmas erejük van, megoltalmazzák őket, és érdekükben Jahve kinyilatkoztatja önmagát mint az “istenek Istene”, aki mindenképpen meg tudja menteni a Benne bízókat. PK 317.4

Kedd, június 17

Az imádat kérdése ismét

Olvassuk el a Jelenések 13:11–17; Jelenések 14:9, 11, 12; Jelenések 16:2; Jelenések 19:20 és Jelenések 20:4 verseket. Milyen ellentét van itt, amely Isten parancsait szembeállítja az emberek parancsaival?

A két szarvas fenevad gyakorolja az első, leopárdszerű fenevad minden hatalmát, ismét megmutatva, hogy világhatalom. Valóban, éppen ilyen hatalomra van szükség ahhoz, hogy a föld minden lakóját arra kényszerítse, hogy imádja őt, ahogy parancsolja, és hogy megvalósítson egy olyan egyház és állam kormányzatot, amely ugyanolyan elavult, mint maga a középkor. Igen, ilyen hatalomra van szükség ahhoz, hogy a világot befolyásolja, és azoknak, akiknek a neve a Bárány életkönyvébe van írva, meghajoljon előtte.

Amikor a fenevad elrendeli, hogy senki sem vásárolhat vagy adhat el, és hogy a szabályszegőket meg kell ölni, akkor csak Isten védheti meg népét, azokat, akiknek a neve „a könyvbe" van írva.

Amikor ez bekövetkezik, ami már nem áll messze, akkor azok, akiknek a neve az „Élet Könyvébe" van írva, megmenekülnek, de mindenki más megkapja a fenevad bélyegét. Nem lesz középút, sem középosztály.

Olvassuk el a Róma 1:18–25 verseket. (Figyeljük meg a Róma 1:18 és a Jelenések 14:9, 10 versek közötti kapcsolatot „Isten haragjáról".) Milyen értelemben a bálványimádás kérdése csak egy újabb megnyilvánulása annak az elvnek, hogy az ember végül kinek adja hűségét?

Az Isten haragja, ahogy általában értjük, a hét utolsó csapás (Jelenések 15:1), és a próbaidő lezárása és Krisztus második eljövetele közötti időszakban érkezik.

Ellentétben azokkal, akik megtartják Isten parancsolatait, és őrzik Jézus hitét, a harmadik angyal rámutat egy másik csoportra, amelynek a tévelygéseivel szemben ez a komoly és félelmes figyelmeztetés hangzik: "Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából" (Jel 14:9-10). Ennek az üzenetnek a megértéséhez jól kell az itt alkalmazott szimbólumokat értelmeznünk. Mit jelképez a fenevad, a kép, a bélyeg? NK 390.3

A kétszarvú fenevad "azt is teszi mindenkivel (megparancsolja), kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az Ő jobb kezükre vagy az ő homlokukra bélyeget tegyenek; és hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma" (Jel 13:16-17). A harmadik angyal így figyelmeztet: "Ha valaki imádja a fenevad képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából." Az itt említett "fenevad", amelynek az imádására kényszerít a Jel 13. fejezetében foglalt kétszarvú fenevad, nem más, mint az első vagy párducszerű fenevad, azaz a pápaság. A "fenevad képe" a hitehagyó protestantizmusnak azt a formáját ábrázolja, amely akkor alakul ki, amikor a protestáns egyházak dogmáik megtartásához a polgári hatalom segítségét igénylik. A "fenevad bélyegének meghatározása még hátra van." NK 397.1

Szerda, június 18

Az őskeresztány egyház üldöztetése

Olvassuk el az ApCsel 12:1–17. Mely elemek utalnak ebben a történetben az utolsó napok eseményeire?

„A szkeptikusok gúnyolódhatnak azon a gondolaton, hogy egy dicsőséges angyal a mennyből figyelmet szenteljen egy olyan hétköznapi dolognak, mint ezeknek az egyszerű emberi szükségleteknek a kielégítése, és megkérdőjelezhetik a beszámoló ihletettségét. De Isten bölcsességében ezek a dolgok nem az angyalok, hanem az emberek javára vannak feljegyezve a szent történelemben, hogy amikor nehéz helyzetbe kerülnek, vigasztalást találjanak abban a gondolatban, hogy a menny mindent tud. Jézus kijelentette tanítványainak, hogy egy veréb sem esik a földre anélkül, hogy a mennyei Atya észrevenné, és ha Isten gondoskodik a levegőben repülő kis madarak szükségleteiről, akkor még inkább gondoskodik azokról, akik az Ő királyságának alattvalói lesznek, és akik az Őbe vetett hitük által az örökkévalóság örökösei lehetnek. Ó, ha az emberi elme csak annyira megértené – amennyire a véges elme megértheti a megváltás tervét –, hogy Jézus milyen munkát végzett azzal, hogy magára vette az emberi természetet, és hogy mit fog ez a csodálatos alázatosság értünk elérni, az emberek szíve megolvadna hálától Isten nagy szeretetéért, és alázatban imádnák azt az isteni bölcsességet, amely kigondolta a kegyelem titkát! 5T 749.1

„Ma angyalok küldetnek a mennyből, hogy szolgáljanak azoknak, akik az üdvösség örökösei lesznek. Most még nem tudjuk, kik ők; még nem nyilvánult meg, kik győznek és részesülnek a szentek örökségében a világosságban; de a menny angyalai járják a földet hosszában és szélességében, hogy vigasztalják a szomorúakat, megvédjék a veszélyben lévőket, és megnyerjék az emberek szívét Krisztusnak. Senki sem marad figyelmen kívül, senki sem kerül el. Isten nem nézi az ember külsejét, és minden teremtménye iránt egyformán gondoskodik.” ST 1905. december 13., 6. bekezdés

„Ugyanaz az angyal, aki elhagyta a mennyei királyi udvart, hogy megmentse Pétert üldözője hatalmából, Heródesnek is az ítélet és a harag hírvivője volt. Az angyal megütötte Pétert, hogy felébressze álmából, de a gonosz királyt más ütéssel sújtotta, halálos betegséget hozva rá. – A prófétai szellem 3:344.” TA 234.1

Csütörtök, június 19.

A fenevad bélyege

Olvassuk el Máté 12:9–14 és János 5:1–16. Miért akarták a vallási vezetők megölni Jézust?

Jézust a Magas Tanács elé vitték, hogy feleljen a szombatrontás vádjára. Ha a zsidóság ekkoriban független nemzet lett volna, akkor egy ilyen váddal céljukat elérhetik, és Jézust halálra ítélik. Ezt megakadályozta az, hogy Róma alá rendelt nemzet volt. A zsidóknak nem állt jogukban halálbüntetést kiróni, és a Krisztus ellen felhozott vádaknak nem volt súlyuk a római bíróságon. Voltak viszont más kifogások, melyekkel sikerre akartak jutni. A munkáját akadályozó erőfeszítések ellenére Krisztusnak nagyobb befolyása volt az emberekre még Jeruzsálemben is, mint nekik. Olyan tömegeket is vonzott Jézus tanítása, akiket a rabbik szónoklatai nem érdekeltek. Megértették az Ő szavait, szívüket melengette, vigasztalta. Jézus Istenről nem mint bosszúálló bíróról, hanem mint szelíd atyáról beszélt. Isten képmását látták benne tükröződni. Igéi balzsamként hatottak a megsebzett lélekre. Szavai és irgalmas cselekedetei által összetörte a régi hagyományok és ember alkotta parancsolatok elnyomó hatalmát, és Isten szeretetét annak kimeríthetetlen teljességében jelenítette meg. JE 162.3

Jézus “a törvényt naggyá teszi és dicsőségessé” (Ésa 42:21). Nem kisebbíteni akarta annak magasztosságát, hanem dicsőíteni. Az Írás így szól: “Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít” (Ésa 42: 4). Azért jött, hogy felszabadítsa a szombatot azok alól a megterhelő követelmények alól, amelyek áldás helyett átokká tették. JE 163.3

Ezért választotta a szombatot Bethesdában gyógyításának véghezvitelére. Meggyógyíthatta volna a beteget a hét bármely más napján is, vagy egyszerűen csak orvosolhatta volna baját anélkül, hogy megparancsolja: hordozza nyoszolyáját. Ezzel viszont Jézus nem kapta volna meg a kívánt lehetőséget. Bölcs szándékon alapul Krisztus földi életének minden cselekedete. Minden amit tett, fontos önmagában és tanulságában is. A tónál a szerencsétlenek közül a legnyomorultabbat választotta, akin megmutatta gyógyító hatalmát, s megparancsolta az embernek, hogy hordozza nyoszolyáját a városon keresztül, így mutassa meg mindenkinek a rajta véghezvitt nagy művet. Felmerül a kérdés, törvényes volt-e ezt tenni szombatnapon, megnyitja ez az utat Jézus számára az Úr napjára vonatkozó zsidó korlátozások megtagadása felé, és afelé, hogy érvénytelennek nyilvánítsa hagyományaikat. JE 163.4

További Tanulmányozásra

Nincs messze az az idő, amikor minden ember próbára lesz téve. Ránk akarják majd kényszeríteni a hamis szombat ünneplését. Választani kell Isten parancsolatai és az emberi parancsok között. Akik lépésről lépésre engedtek a világ igényeinek és alkalmazkodtak szokásaihoz, azok inkább meghódolnak a hatalmasságok előtt, mintsem kitegyék magukat gúnyolódásnak, bántalmazásnak és börtön- vagy halálbüntetésnek. Ekkor az arany különválik a salaktól. Világosan meg lehet majd különböztetni az igazi kegyességet annak látszatától és hamisítványától. Sok "csillag", akiknek ragyogását megcsodáltuk, eltűnik a sötétben. Akik magukra vették a templom ékességét, de nem öltötték fel Krisztus igazságát, azok mezítelenségük rútságában jelennek majd meg. PK 119.4

A föld lakói között — szétszórtan minden országban — ott vannak azok, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt. Mint az ég csillagai, amelyek csak éjszaka tűnnek elő, ezek a hűségesek akkor fognak felragyogni, amikor "sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket". A pogány Afrikában, Európa és Dél-Amerika katolikus országaiban, Kínában, Indiában, a tenger szigetein és a föld minden sötét sarkában Isten készenlétben tartja választott gyermekeit, akik előtűnnek majd a sötétség közepette, és világosan megmutatják a hitehagyó világnak, hogy milyen átformáló ereje van Isten törvénye megtartásának. Már most is megjelennek minden nemzet, minden nyelv és nép között; és a legsötétebb hitehagyás órájában, amikor Sátán a legnagyobb erőfeszítéseket teszi azért, hogy halálbüntetés terhe mellett felvetesse "mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal" (Jel 13:16) a hamis nyugalomnap hűségjelét, akkor ezek a hűségesek, "feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei... fénylenek, mint csillagok e világon" (Fil 2:15). Minél sötétebb az éjszaka, annál fényesebben tündökölnek. PK 119.5